

Japonsko-kitajska vojna

Po izkrcanju japonskih čet v zalivu Bias

Zadnjič smo poročali, da so Japonci izkrcali v zalivu Bias na južnem Kitajskem močne vojaške oddelke, kateri ogrožajo kitajsko trgovsko mesto Kanton in železniško zvezo Kanton—Hankov. Kanton šteje en milijon prebivalcev. Od teh se je že izselilo pol milijona, ker so bile v zalivu Bias izkrcane japonske čete 18. oktobra od mesta oddaljene samo 80 km. Proti Kantonu prodirajo Japonci v treh kolonah in so že zasedli na več točkah železniško progo Kaulun—Kanton, severno od angleške kolonije Honkong, s čimer je prekinjena glavna zveza za zalaganje Čankajšekove kitajske armade z vojnimi potrebščinami. Poveljstvo nad kitajskimi četami pred Kantonom je prevzel maršal Čankajšek. Japonske predstraže so prodrle 20. oktobra že do Čengkantunga, ki leži 40 km vzhodno od Kantona. Japonska pehota brzi z motoriziranimi oddelki tako naglo, da ji orožni in živežni dovoz ne moreta slediti dovolj hitro in morajo prodirajočim četam najnujnejše stvari dovažati kar z letali.

Kanton padel

Pravkar smo poročali, da so se lotili Japonci pohoda na Kanton s tako naglico, kakor jej ni para v zgodovini, in so se posluževali pri prodiranju celo letal za preskrbo najbolj drvečih sprednjih oddelkov s prehrano. Kitajci so bili zaradi drznosti Japoncev tako iznenadeni, da so komaj dne 20. oktobra sprevideli, da Kanton ne bodo mogli braniti in držati. Prva kolona tankov in oklopnih avtomobilov je bila pri Kantonu 20. oktobra proti večeru. Tankom so

sledili motorizirani oddelki s pehoto, kateri so vdrl v kantonska predmestja, ne da bi bili zadeli na kak odpor. Japonci so imeli v noči na 21. oktober kantonska javna poslopja ter glavne ulice v svojih rokah in so proglasili nad zasedenim mestom obsedno stanje. Japonci niso vkorakali v oni del mesta, v katerem so nastanjeni konzulati tujih držav in kjer prebivajo inozemci. Kitajsko prebivalstvo se je ob bližanju japonskih oddelkov deloma razbežalo, kamor je kateri vedel in mogel, zopet drugi so ostali ter so se zadržali čisto mirno.

Angleška oblast v koloniji Honkong je zvedela za padec Kantona šele 21. oktobra.

Južnokitajska vlada je še imela toliko časa, da se je rešila v letalih. Kitajske čete so pred umikom spustile v zrak velikanski most čez »Biserno reko« in veliko število tovarn po okolici Kantona, katere so bile last Angležev.

Položaj okoli Hankova

Položaj okoli Hankova je zaradi navala Japoncev na Kanton zelo poslabšan. Odpor Kitajcev je zlasti oster na bojišču južno od Jangceja, kjer japonske čete še vedno prodirajo, in sicer v zapadni smeri od Jangcina proti Jeningu. Namen teh japonskih vojaških gibanj je, da bi presekal železniško in rečno zvezo z glavnim stanom maršala Čankajšeka. Zadnje kitajske obrambne črte krog Hankova so že padle. Japonci so dosegli že mesto Jangsin, medtem ko je mesto Tajeh tik pred padcem.

Dne 21. oktobra so bili Japonci po zavzetju Tajeha samo še 30 km oddaljeni od Hankova. Padec Hankova je samo še vprašanje časa.

Po katoliškem svetu

Nove katakombe. V okolici Rima se nahajajo podzemeljski rovi. Stari kristjani so v časih preganjanja nekatere teh rogov porabili za zavetišča, kjer so se zbirali, da so poslušali besedo božjo ter prisostvovali daritvi sv. maše in prejeli sv. zakramente, obenem so tukaj pokopavali svoje rajne. Katakombe so neprecenljive zgodovinske važnosti, ker spričujejo s svojimi slikami in napisi o mišljenju in življenju kristjanov prvih stoletij. Kakor se poroča iz Rima, so pred kratkim našli ob cesti »via Latina« (latinska cesta) nove katakombe. Vatikanskim starinoslovcem je bilo že precej časa znano, da se nahajajo na navedenem mestu podzemeljski rovi. Niso pa hoteli o tem javnosti prej obvestiti, dokler se niso prepričali, da ne gre za navadno groblje, marveč za prave starokrščanske katakombe. Kraj, kjer so bile katakombe najdene, sicer ne spada pod Vatikansko državo, ki je neodvisna last rimskega papeža, toda po lateranski pogodbi, sklenjeni med papežem in rimsko državo, preidejo nove katakombe v lastništvo Vatikana. Začela so se že vsa dela, ki so potrebna, da postanejo katakombe pristopne vernikom. Zaradi notranjosti, krajevnih razmer in okolice so ta dela prav težka.

V Lurdu je nedavno nagloma ozdravel neki bolnik, ki so ga pripeljali z romarji iz Arrasa. Ko so ga skopali v vodi v lurski votlini, se je takoj čutil zdravega.

Zdravnik je ugotovil, da je izginil tuberkulozni tvor na ledvicah, z njim pa so tudi prenehale neznosne bolečine, ki jih je bolnik do tega trenutka trpel. Ni to edini primer ozdravljenja, ki se je letos zgodil v Lurdu. Predsednik zdravniške komisije v Lurdu, dr. Vallet, je objavil poročilo o čudovitih ozdravljenjih, ki so se zgodila letos o priliki francoskega narodnega romanja. Po tem obvestilu so čudežno ozdraveli: Amere Debuissou, gospa Dock, Jean Roye in gospa Daladriere-Crespel, Leroy in Luiza Marin. Lažnim svobodomislecem ta čudežna ozdravljenja nikakor ne gredo v račun. Zato se trudijo, da bi jih razložili zgolj naravno, predvsem kot plod sugestije (umišljanja). To svojo modrost je nedavno razkladal na javnem zborovanju neki svobodomislec v francoskem mestu Lilleu. Proti njemu je na tem zborovanju nastopil neki katoliški duhovnik. Vzel je v zaščito sv. Bernardika, ki ji je očital brezumni svobodomislec, da je bila živčno bolna in imela varljive privide. Duhovnik je dokazal, da je Bernardika iz zdrave družine, da je bila živčno povse zdrava ter ni trpela na halucinacijah (samoprevarah). Do leta 1926 se je zgodilo v Lurdu 4445 čudežnih ozdravljenj, od teh se samo 285 primerov nanaša na živčne bolezni, vsi drugi pa na organske bolezni, ki se ne dajo ozdraviti s sugestijo. Leta 1934 sta bila ozdravljena dva človeka, ki sploh nista imela vere. Ozdravljena sta tudi dva

otroka, eden star osem let, drugi pa tri leta. Ne more tudi biti govora o naravnih silah, ki bi naj delovale v Lurdu. Če te tajne naravne sile delujejo v Lurdu, zakaj pa ne delujejo drugod?

Mislím, zato verujem. Pred štirimi leti se je spreobrnil h katolicizmu znani nizozemski (holandski) pravoslovec in politik Henrik Peter Marchant, bivši prosvetni minister in predsednik svobodomiselne demokratske zveze. Pot, ki ga je dovedla v okrilje katoliške cerkve, je opisal v knjigi, ki ji je dal naslov »Premagani predsodki«. Marchant je eden izmed tistih spreobrncev, ki so našli pot do resnice ne naenkrat, ne po čustvu, marveč po dolgotrajnem razmišljanju. Postavlja zanimivo trditev: »Mislím, zato verujem«, in izjavlja, da je njegova knjiga kakor sploh vsi spisi spreobrncev od sv. Avgušтина dalje prav za prav samo priznanje prejšnje nepoučenosti. »Vsi, ki se čudijo mojemu koraku, to storijo, ker ne poznajo katolicizma. Za mene pa, ki ga zdaj poznam, je čudno samo to: kako sem mogel tako dolgo s toliko drugimi ostati v neznanju.« Moral je kajpada premagati cel nasip predsodkov, dokler ni bil povse znotranje tako svoboden, da se ni več brigal za mnenje ljudi, kateri vidijo v katoliški veri samo mešanico »neumnosti, zablad in častihlepija«. Odločno protestira proti temu, da bi ga kdo smatral kot »žrtev, ki se je zapletla v zanke kakšnega lovca duše. Sam se je poglobil v katoliško versko resnico »brez duhovniške pobude in vodstva, poslužil pa se je katoliške književnosti«. — Marchantova knjiga je zaradi svoje zanimive vsebine vzbudila pozornost v svetski javnosti ter je že prevedena na več evropskih jezikov.

Slomšekov rodovnik. Sestavil M. Goričar. Tiskala in izdala Tiskarna sv. Cirila v Mariboru. Strani 40. — S to študijo je zamašena občutna vrzel v našem slovstvu o Slomšku. Pisalo se je o njem pod vsemi mogočimi vidiki, samo o njegovem rodovniku se je do najnovejšega časa pisalo bore malo in še v tem, kar se je napisalo, je marsikaj netočno. Vkljub temu, da so matične knjige rojstne župnije škofove 1782 zgorle, se je vendar posrečilo ugotoviti njegove prednike tja do konca 17. stoletja po očetovi strani, po materini pa do srede 18. stoletja. Dalje nazaj je zasledovanje nemogoče, ker so se matične knjige pri nas začele spisovati dokaj pozno, urbarji pa ne morejo nadomestiti matičnih zapisnikov, ker njih namen ni bil zasledovati sorodstvene vezi, ampak ugotoviti le dajatve, ki so jih podložniki bili dolžni leto za letom dajati svoji gospodi. Podložniki, ki so »sedeli« na tej ali oni kmetiji, največkrat niso zabeleženi z rodbinskim imenom, ampak samo s krstnim, iz tega se pa sorodstvena vez ne da dognati. — Uvodne besede k temu rodovniku je spisal prelat dr. Kovačič; iz njih je razvidno, da je on sam naprosil g. Goričarja, da